

на, а вона їм відповідає, і всі подавляють її мудрість.

А нарід товпою заляг ходори святині, щоби хоть побачити того, що з'умів піднести до своїх уст Голос Господа світа.

З трудом перетиснули ся родичі між збитою товпою людей і побачили, що хлопчина, який сидить між мудрцями, се їх дитина. Жінка, пізнавши її голос, почала плакати. А хлопчина, що сидів між книжниками, почув зараз її плач і пізнав, що се плаче його мати. Встав скоро зі свого місця і побіг до неї. Вона взяла його на руки і разом зі старцем вийшли зі святині.

Йшли скоро, а мати не переставала плакати.

— Мамуню, чого ти плачеш? — питає хлопчина. — Я-ж прецінь сейчас прибіг до тебе, кзди йно почув твій голос.

— Як мені не плакати синові? — сказала мати. — Я думала, що ти вже пропав для нас.

Вийшли за місто. Темна ніч залягла о-вид, а мати раз-враз плакала.

— Мамуню, чого плачеш? — питала знова дитина. — Я не знав, що вже минув день. Мені здавало ся, що то ще ранок. Я зараз прибіг до тебе, як тільки почув твій плач.

Мати відповіла: Як мені не плакати? Я цілий день шукала тебе і думала, що ти